1215

Florenci Cornet

LES BESSONES

Quadro de comedia

Barcelona : 1910

19

LES BESSONES

609241

Digitized by the Internet Archive
in 2012 with funding from
University of North Carolina at Chapel Hill

http://archive.org/details/lesbessonesquadr12419corn

Florenci Cornet

Les bessones

QUADRO DE COMEDIA

Aquest quadro de comedia es propietat del autor y ningú, sense el seu permís, podrà reimprimirlo ni traduirlo.

La «Sociedad de Autores Españoles» està encarregada de cobrar els drets de representació.

Queda fet el dipósit que la lley senyala.

BARTOMEU BAXARÍAS
IMPRESSOR : : P. Mercader, 10
BARCELONA : : : : : 1910

PERSONATGES

Regina.—28 anys; la vida que segueix no la té entussiasmada; al contrari, li repugna. Es de caràcter serio, d'ànima enamorada; había estimat de debò, y com sigui que no ha pogut esborrar aquell amor, fàcil serà compendre l'extraordinaria emoció que ha de sentir al tornarse a trovar davant d'ell y en camí d'ésser felís.

Flora.—Aproximadament té l'edat de Regina. De caràcter completament oposat a n'aquesta, viu satisfeta la vida de *cocotte;* l'orgulleixen els èxits, y, més que tot, davant de les seves companyeres de teatre, lo ésser la preferida del Marquès; per xò l'estima y per lo que d'ell ne treu. Té'l cabell completament rós. Tan ella, com Regina, vesteixen riquíssiment.

Celia.—25 anys. Fà molt temps qu'està al servey d'elles; les té ben estudiades y sab acontentarles, com també es coneixedora y sab portar el tràngul que de costum hi ha en aquestes cases.

Daniel.—30 anys. Aspecte simpàtich, d'ánima noble; si bé un día va equivocarse, ho regoneix, y tota vegada que queda ben impresionat del amor que encara sent per ell la Regina, resolt salvarla. Vesteix bé.

MARQUÉS.—45 anys. Hisendat viciós. L'amor carnal que sent per la Flora li faría perdre tota la seva fortuna. Vesteix de frach. Se li apercebeix el cabell gris.

DON CAMILO.—50 anys. Tipo, si fa o no fa, com l'anterior; l'única diferencia es que aquest es més bullanguer.

FREDERICH, LEANDRE, PEPE y ROCARET. — Ratllen sobre els 25 anys. En Frederich es un assiduo concurrent de la casa. Els demés son convidats a la festa. Tots vesteixen elegantment.

ENRIQUETA y JULIA.—*Cocottes*, amigues de Flora y convidades; totes dugues son joves y vesteixen ab *chich*.

JAN.—L'avisador del teatre; tipo alegre y campetxano; fuma ab pipa; té'ls cabells blanchs y vesteix justet.

MIQUEL.—25 anys. Tramoista; també de caràcter alegre; vesteix d'obrer.

Epoca actual

Dreta y esquerra del actor

Aquest quadro de comedia va ser estrenat en el Teatre Català (Romea) la nit del 14 Mars de 1910, baix el següent repartiment:

Regina.	Sra. A. Baró
Flora.	» E. Baró
Celia	» J. Santaularia
Daniel.	Sr. Barbosa
Marqués de Guàrt. .	» Guitart
Frederich	» Delhom
Leandre	» Vives
D. Camilo. . . .	» Aymerich
Jan.	» Sirvent
Miquel.	» Lapera
Enriqueta	Sra. Soto.
Julia	» Huguet
Pepe.	Sr. Petit
Rocaret.	» Capdevila

Director de companyía: D. Enrich Guitart.

Director artístich: D, Adrià Gual.

ACTE UNICH

Sala ben amoblada, porta al fons y quatre laterals, dugues dreta y dugues esquerra; mobles, un bufet de saló, un diván cap al primer terme esquerra, una tauleta de joch y varies cadires, llum eléctrica, cortinatges a totes les portes, tapissos riquíssims par les parets y altres objectes que demostrin l'esplendidesa ab que está montada la casa.

Son les dugues de la matinada.

ESCENA I

CELIA, FREDERICH *y* LEANDRE

CELIA

(Toca un interruptor y s'encen la llantia elèctrica)

(Recullint el cortinatge de la porta del fons pera deixar passar a Frederich y Leandre)

Facin l'obsequi...

LEANDRE

Ab permís. (*Entrant*).

CELIA

Poden esperarse un moment.

FREDERICH

No crech que triguin gaire. *(Assentantse al divan; se treuen abrichs y sombreros y ho donen a Celia).*

CELIA

No. (*A Leandre*). Prengui assiento.

LEANDRE

Gracies. (*Celia se'n va per la* 1.ª *esquerra ab els abrichs y sombreros, tornant al moment*).

CELIA

Senyor Frederich... Ja'm perdonen... tinch de disposar alguna cosa, perque ho trovin tot a punt.

FREDERICH

Fés, fés. (*Celia se'n va pel foro. Leandre que per primera vegada habia estat en aquesta casa, observa tot lo que hi há a la sala y en queda admirat*).

LEANDRE

(*després d'una pausa llarga*)

Sabs qu'es explendit tot això?

FREDERICH

(*qu'estava distret*)

Qué?

LEANDRE

Aquet salonet; quín luxe!

FREDERICH

Encara no has vist rès.

LEANDRE

M'agrada.

FREDERICH

Tenen una sala Lluis XV; allò sí qu'es hermós, qu'en val de diners; després te la ensenyaré.

LEANDRE

Y tot ho paga el Marqués de Guart?

FREDERICH

Ho suposo; encara que per xò, elles en guanyen molts.

LEANDRE

Sí; però aquestes dones, per més que'n guanyin, necessiten un capital.

FRFDERICH

Tenen molts admiradors.

LEANDRE

Y que'n fan de tot aquet bé de Deu, quan son contractades al Extranger?

FREDERICH

Aquesta casa, la tenen sol y exclusivament, pels dos o tres mesos que cada any venen a descansar y per quan son escripturades en algun teatre d'aquí, com ara ha succehit.

LEANDRE

Y avuy s'han despedit?

FREDERICH

Sí; avuy han fet la última funció. Están contractades a Marsella.

LEANDRE

Feya goig el teatre, aquesta nit.

FREDERICH

Compten ab moltes simpatíes.

LEANDRE

Prou que s'ha vist, ab els regalos qu'han tingut. Crech que tu també n'hi has fet un.

FREDERICH

Ja veuràs; jo aquí hi vinch molt sovint, hi inch passats alguns bons ratos y un se trova b el compromís de ferho.

LEANDRE

De totes maneres, havém de confessar, que son dugues artistes, ab tota l'extensió de la paraula.

FREEFRICH

La Regina, mes que la Flora.

LEANDRE

Regina, se diu aquella morena? Es una esculptura. Recordes aquell cuadro que fan *Idili d'amor*? que bé hi está y aquell *Petó d'esposa*?

FREDERICH

Es una trovalla.

LEANDRE

La Flora per xò, també está molt ben feta.

FREDERIDH

Ja ho crech.

LEANDRE

Quína plasticitat! Quínes lineas!

LEANDRE

M'han entussiasmat.

FREDERICH

Donchs que farias, si al natural...

LEANDRE

Calla, noy, calla.

FREDERICH

Ja, ja, ja (*rient*).

LEANDRE

Però vols dir, qué...

FREDERICH

La Regina no; però l'altre...

LEANDRE

La Flora?

FREDERICH

S, home, sí.

LEANDRE

Es molt atrevit, dirho.

FREDERICH

No pas per mí.

LEANDRE

Be home bé. (*Assentatse al seu costat, confidencialment*). Y digues, digues; es vritat que son germanes?

FREDERICH

Sí; ara, això de bessones com elles s'anuncien en els cartells, ho poso en dupte.

LEANDRE

Y quine de les dugues es la del Marqués de Guart?

FREDERICH

Qui ha de ser, la Flora.

LEANDRE

Y l'altre?...

FREDERICH

Pobre Regina! es una caiguda, una víctima; jo que conech ab detalls la seva vida y el seu fons, mes d'una vegada li he tingut llástima.

LEANDRE

Llástima?

FREDERICH

Una dona quan es hermosa físicament, no tindría de ser hermosa d'ánima.

LEANDRE

Que n'estàs enamorat?

FREDERICH

No. (*Un xich duptós*).

LEANDRE

Quasi 'm fas creure que sí.

FREDERICH

Que vols que't digui...

LEANDRE

Noy, que t'ho portavas callat

FREDERICH (*resolt*)

Te dich que nó. Lo que jo sento per ella es una gran admiració, una consideració tant extraordinaria, que si sapigués que estimantla, tenía d'aixecarla, l'estimaría encara que no pogués.

LEANDRE

Be vaja. (*Rient*).

FREDERICH

No bromegis, no bromegis.

LEANDRE

Donchs, qualsevol diría que l'estimas.

FREDERICH

Potser sí; però l'estimo d'una manera, qu-no'm succehiría ab cap més dona Jo l'he vista gosar, jo l'he vista sofrir, com la veig ara, resa pirant un ambent que no es el d'ella, perque tot lo que fá, ho fá per forsa, fingint; ja veus quin'ánima.

LEANDRE

No ho entench.

FREDERICH

Mentres tu la veus riure, sobre les taules, agrahint per compliment els aplausos del públich, jo li conto les llágrimes per dintre. Y es per xó potser que l'estimo; y es per xó que fá uns quans dies, estich trevallant, per ferli sentir avuy, el goig mes gran de la seva vida.

LEANDRE

Ara m'has intrigat, explícat.

FREDERICH

(*Ensenyantli una targeta*)

Veus aquesta targeta?

LEANDRE

Veyam.

FREDERICH

Llegeix-la.

LEANDRE

(*Després de llegida y comprenentho*)

Ah!

FREDERICH

Donchs, ja veuràs, quan ella la llegeixi. (*Ficantse la targeta a la butxaca. A fora se sent la bossina d'un automòvil*). Ja dehuen ser aquí.

ESCENA II

Els mateixos y FLORA, D. CAMILO *y després* REGINA *y* CELIA

(*Flora y Camilo entren de brasset*)

FLORA

(*Veyent a Frederich*)

Ah, ja ets aquí Frederich?

FREDERICH

(*Saludant y presentant a Leandre*)

El meu amich Leandre Rosals.

FLORA (*encaixant*)

Tant de gust.

LEANDRE

Es meu (*encaixant també ab Camilo*).

D. CAMILO

Tu per aquí?

LEANDRE

Ja ho veu, com vosté (*y dirigintse cap a Flora*). Me sento orgullós de comptarme entre els seus admiradors més entussiastes.

FLORA (*ab distinció*)

Moltes gracies.

D. CAMILO (*a Frederich*)

Que ha vingut ab tú? (*referintse a Leandre*).

FREDERICH

Sí; jo l'he convidat.

D. CAMILO (*contrariat*)

Demà la meva Rosina, ja ho sabrà tot.

FREDERICH

No tingui por.

FLORA

(*A Leandre interessantse*)

Hi ha sigut aquesta nit?

LEANDRE

No faltava més. Y avuy mes que may, l'he trovada bellíssima.

FLORA (*coquetejant*)

No tant.

LEANDRE

Mes encara, sublim.

FLORA

coquetejant y rient)

Já... já... já...!

D. CAMILO

(*Nerviós y com volguent intervenir a la conversa de Flora y Leandre*)

Sí, sí, verdaderament sublim, d'una sublimitat encantadora.

FLORA

(*Rient y donant el bras a Leandre, anantsen per la* 1.ª *dreta*)

No'm faci riure.

D. CAMILO

Qué? (*Sorprés pel xasco que li dona d'anárse'n de brasset ab Leandre. Frederich se'n riu*).

FLORA (*anantse'n rient*)

Ja pot entrar, D. Camilo... ja pot entrar. (*D Camilo queda estupefacte, mirantlos y sense saber qué fer. Regína entra pel fons, en Frederich se'n adona y desseguit s'hi apropa*).

FREDERICH

Regina!

REGINA

Has vist en Daniel?

FREDERICH

Y l'he parlat...

REGINA

Y t'ha dit?... (*Li dona una targeta, ella la llegeix y després la besa*). Quina alegría!

D. CAMILO

(*Ab el mateix estat y sense adonarse de res*)

Bé; molt bé.

REGINA (*ab joya*)

Gracies Frederich. (*Se'n va per la* 2.ª *esquerra. Pausa llarga*).

D. CAMILO

Has vist Frederich? (*per Flora y Leandre*).

FREDERICH

Que li passa.

D. CAMILO

Permete'm que't digui, qu'has obrat molt de lleuger, convidant el meu nebot. (*Celia entra*

pel fons y se'n va per la 1.ª *esquerra portant l'abrich y sombrero de D. Camilo que figura haberli pres abans d'entrar aquest. Se sent un timbre y al tornar se'n va per la* 1.ª *dreta*).

FREDERICH

Jo que sabía.

D. CAMILO

Ja no faré rès de bó en tota la nit.

FREDERICH

Igual, home, igual.

D. CAMILO

Mira, tot just comensém.

FREDERICH

Deixi disfrutar, que vosté tampoch se quedarà curt. (*Acompanyantlo cap a la* 2.ª *dreta. Al recullir el cortinatge se sent el soroll propi de quan els cambrers arreglen la taula per un tech*).

D. CAMILO

Ah! veus? això ja'm reanima. (*S'adelanta*). Serém molts a sopar?

FREDERICH

No ho sé. (*Se sent una bossina d'automóvil*).

D. CAMILO

Ab seguretat qu'es l'automóvil del Marqués, qu'ha anat a buscar uns amichs. *Celia entra per la* 1ª. *dreta y se'n va per la del fons*).

D. CAMILO (*adonantse'n*)

Celia, Celia! Ja està tot a punt?

CELIA

Si senyor, sí. (*Pausa*).

D. CAMILO

Se veu que avuy anirà de primera.

FREDERICH

A vosté, jo crech que sempre li va aixís.

D. CAMILO

Alguna vegada no, veus? (*senyalant la* 1.ª *dreta*).

FREDERICH

No te importancia.

D. CAMILO

Mes de la que't creus, tractantse d'un nebot.

FREDERICH

Ja farà la pau.

D. CAMILO

Entremhi?

FREDERICH

Entremhi. (*Se'n van per la* 1.ª *dreta*).

ESCENA III

MARQUÉS DE GUART *y* CELIA

(*Celia ajudarà a treure l'abrich al Marqués y junt ab el sombrero ho portarà a la* 1.ª *esquerra*).

MARQUÉS (*tot entrant*)

Ha vingut tot bé?

CELIA

Tot. Aquest Restaurant els hi servirà un sopar expléndit.

MARQUÉS

Y com està?

CELIA

Esperant que vostés avisin, per servirlo.

MARQUÉS

Que ja han portat les flors?

CELIA

Si senyor, totes les he posades al menjador.

MARQUÉS

Y els regalos?

CELIA

En Jan encara no'ls ha portat. (*Va per la 1.ª esquerra a portar l'abrich y torna al moment*).

MARQUÉS

Qui hà vingut ja?

CELIA

D. Camilo, el Sr. Frederich y un amich seu.

MARQUÉS

Molt bé; esperarém un ratet, no poden trigar gaire els que falten. Ja pots retirarte. (*Celia ho fa per la 2.ª dreta*).

ESCENA IV

MORQUÉS *y* FLORA

El Marqués s'asséu al diván un xich reflexiu. Flora entra per la 2.ª dreta y al véurel, molt a poch a poch s'hi acosta, per espantarlo, mes ell en aquet moment s'aixeca fent acció d'anarse'n y's troba ab ella al davant. Tots dos estàn festosos).

MARQUÉS

Tu aquí?

FLORA (*riént*)

No t'ho creyes?

MARQUÉS

No.

FLORA

Però pensaves en mí? (*agafantlo pel coll y acariciantlo*).

MARQUÉS

Sí.

FLORA

Qu'ets bó! (*fentlo seure al diván, ella s'assenta sobre un dels seus genolls*).

MARQUÉS

Que'n deus estar de contenta avuy.

FLORA (*mostrantho*)

Si n'estich? No pots pensartho.

MARQUES

Avuy ha sigut un dia de joya.

FLORA (*li fa un petó*)

M'estimas, *Totó* meu? Oy que no'm deixaràs may?

MARQUES

Ni pensarho.

FLORA

No sé com esplicarte la satisfacció que tinch d'èsser jo la preferida.

MARQUES

Ah, orgulloseta.

FLORA

De tú sí que'n soch.

MARQUES

Ets una nena.

FLORA

Y com rabien aquelles ridícules mofetes.

MARQUES

Quines.

FLORA

La Trini y la Bella Lina. Me tenen una malicia, perque m'estimes.

MARQUES

Já, já, já... (*rient*).

FLORA

Te troven revellit, poch afalagador y fins lletg, tant simpátich qu'ets! (*fentli festes*).

MARQUES

Déixeles dir; es la enveja que tenen.

FLORA

Si que'n son d'envejoses. Ves si'n tenen, que davant dels nostres éxits, se mosseguen els llavis de rábia. Avuy me n'he convensut.

MARQUES

Com.

FLORA

Després d'aquella ovació, que les taules han quedat materialment plenes de flors y els coloms blanchs voletejaven per tots indrets; jo les he reparat assentades al palco prosceni de la dreta, ab una nerviositat poch dissimulada, criticantho tot.

MARQUES

T'ho deu haber semblat.

FLORA

Y no satisfetes encara, en el salonet, crech qu'han tingut l'atreviment de dir, que els que ho habíen fet, eren recompensats ab els teus diners.

MARQUES

No'n fassis cas de lo que't diguin; hi ha qui gosa dient mal de l'un y de l'altre.

FLORA

(*un xich enfadada*)

Si jo ho hagués sentit, t'asseguro que a totes dugues les hi media la cara, particularment a

la Bella Lina, si de allò se'n pot dir Bella, que ja fà temps que li porto amenassada. Ahont vá aquella Venus (*burlona*) de cartrò, ab les seves antipátiques *danses honestes?* (*El Marqués l'escolta y li fá gracia lo que diu*).

MARQUES

Si qu'es ensopit, aquella manera de ballar.

FLORA

Fuig, home, fuig.

MARQUES

D'ahont les debía treure.

FLORA

D'una reunió de families decents (*riuen*)

MARQUÉS

Potser si.

FLORA

Recordes la nit del seu debut quines monades feya? Me sembla que encara la veig ab aquelles reverencies y en aquell ballable tant ridícul, música original d'ella, segons diu, que jo ho dupto. (*aixecantse y fent algunes monades*) com fa... com fa... (*fent memoria*) aixís (*taral·leja unes quantes notes, lo que li sembli que s'adigui ab lo que vol ridiculisar*)

MARQUÉS

Si que ho fa això (*rient*)

FLORA

Y aquell altre que fà... (*balla ridiculisant un altre dansa*)

ESCENA V

Els mateixos y REGINA

(*Per la segona esquerra*)

REGINA

Flora, (*suplicant*) si sabies el poch favor que 't fàs, ab aquestes coses, no ho faríes.

FLORA

Per qué ballo?

REGINA

Per qué't burles de la Lina, quan tu mateixa critiques perqué ella ho fà de nosaltres?

MARQUÉS

Es entre nos.

FLORA (*un xich disgustada*)

Déixala, déixala.

REGINA

A tu, tot t'està bé.

FLORA

Y qué (*mes enfadada*)

MARQUÉS

No comensém.

REGINA

Es que'm dol que, siguis aixís.

FLORA

Donchs a mi 'm dol que tinguis aquest carácter, perqué si anés per tú, no tindriem ni amichs, ni éxits, ni rés.

MARQUÉS

(*acompanyant la Flora per la segona dreta*)

Vaja, prou, no enterbolim la festa.

FLORA

Sembla mentida... (*se'n van*)

ESCENA VI

REGINA *y* CELIA

(*Regina després d'una pausa toca el timbre y compareix Celia pel fons*)

CELIA

Senyoreta?

REGINA (*està distreta, pensativa*)

Escolta; no ha sortit pas en Frederich?

CELIA

No senyoreta. Està jugant al billar ab Don. Camilo y aquell altre jove.

REGINA

Molt bé. (*despres d'una pausa llarga*)

CELIA

Que no's trova bé, senyoreta?

REGINA

Si.

CELIA

La veig tant preocupada y després de la funció d'avuy que tothom ha estat per vostés encara m'estranya més.

REGINA

Sempre dech estar igual.

CELIA

Bueno sí, però avuy... (*ab temensa*)

REGINA

Vols dir qu'avuy, no tindria de recordarme d'en Daniel?

CELIA

Senyoreta...

REGINA

Que no te'n recordes tu?

CELIA

Ja ho crech Cada vegada que a vostè la veig de mal humor, hi penso.

REGINA

Y perqué.

CELIA

Perqué recordo que vostè era tota un altra, quan ell venía aquí.

REGINA

Veritat que si? (*ab entussiasme*)

CELIA

Y jo n'estava contenta; més qu'ara, que no la veig may disfrutar en rés.. (*se sent el timbre de la porta del carrer*)

REGINA (*ab expresió d'alegria*)

Truquen!

CELIA

Vaig a obrir. (*Celia se'n và pel fons, Regina la segueix*)

ESCENA VII

REGINA, JULIA, ENRIQUETA, CELIA, ROCARET PEPE *y deseguit* FLORA.

Tots pel fons, quan ja han entrat, Celia se'n va per la segona dreta)

ENRIQUETA

Ja'ns creyem no poguer venir.

ROCARET

Y ens hauría dolgut.

JULIA

Y la Flora?

REGINA

Allà dintre.

FLORA (*desde dintre y sortint*)

Ahont son aquestes simpatiques, que's fan esperar tant. Vaja, per fí (*contenta fent petons a Julia y Enríqueta y encaixant ab els joves*)

JULIA

Perdona'ns.

FLORA

Que tal, que tal?

PEPE

Be, molt bé.

FLORA (*cridantla*)

Celia!

CELIA (*per la segna dreta*)

Senyoreta?

FLORA

(*indicantli que prengui els abrichs y sombreros que ja s'hauràn tret*) Apa dona. (*Celia ho fà, emportants'ho per la primera esquerra*)

JULIA

Ja havèm dit a la Regina que os felicitavam.

ROCA

El plé qu'han tingut aquesta nit, no s'habia vist de molt temps en cap teatre.

ENRIQUETA

Hi había espectació.

PEPE

Ha sigut un verdader tríomf.

JULIA

Bé tindrém ocació de veure els regalos.

FFORA

Encara no'ls han portat y es estrany.

PEPE

Aquesta nit el públich, ha demostrat compendre lo molt que vostés valen.

FLORA

Gracies.

ROCA

Es aixís mateix.

ENRIQUETA

Podeu estar contentíssimes.

FLORA

Entreu, entreu; tot sopant en parlarém ab detalls. (*tots se'n van per la segona dreta, Regina y Enriqueta qu'han conversat una estona van juntes. Celia entra per la primera esquerra, va cap a la segona dreta ahont se senten aplaudiments y soroll de cadires, propi de quan se comensa un entaulat. Celia entra per la segona dreta en direcció al fons. En aquell moment se sent el timbre de la porta del carrer.*)

Qui deu esser.

ESCENA VIII

CELIA FLORA JAN *y després* MIQUEL

CELIA

(*recullint el cortinatge del fons*)

Passeu. (*entra en Jan ab varies capses*) Espereuvos un moment. (*se'n vá per la porta segona dreta y als pochs moments entra ab la Flora*)

JAN

Sento flaire d'àpat.

FLORA

Hola Jan... com estém.

JAN

Mira...

FLORA

Deixeules a terra home, no os canseu. (*en Jan ho fà*)

JAN

No pesan gaire.

FLORA

Veniu sol?

JAN

No; en Miquel m'ha ajudat.

FLORA

Està be; després entreu tots dos, ho sentiu?

JAN

Prou, prou; aquest també hi sent. (*senyalantse el nas*)

FLORA

Sempre sou el mateix (*a Celia*) qu'ho deixin tot aquí, que després de sopar, aquelles ho voldràn veure. (*a Jan*) Entesos Jan?. (*se'n va segona dreta*)

JAN

Entesos.

CELIA

Aneumho portant tot.(*en Jan se'n và pel fons tornant al moment ab dos gerros artístichs de bronze. Celia obra una capsa que hi há una ombrela)* Qu'es hermosa. De qui es regalada? (*obra una targeta que hi há)* No'l conech.

JAN (*entrant*)

Vaja, ja volía dir jo... Mirèu que'n sou les dònes, ara t'hauríes mort, si no haguessis pogut tefenejarho.

CELIA

Com si vos no ho haguessiu fet primer que jo!

JAN

No, noya, no. Ahont vols aquets gerros?

CELIA

Aquí. (*posantlos sobre el bufet de saló*)

JAN

Quin goig que fán!

CELIA

Apa, apa, cuiteu.

JAN

M'agradan molt aquets gerros. Al menos me'n donaríen deu duros, oy Celia?

CELIA

Cada un, y potser més y tot.

JAN

Per xò, jo més m'estimaria els duros que'ls gerros.

CELIA

Apa Jan. (*donantli pressa, perqué está encantat*)

JAN

Si, si. (*Jan se'n va pel fons*)

CELIA

Aquestes capses les obriré y les posaré aquí. (*agafa la tauleta de joch la posa més cap al fons, posanthi les capses que hi capiguent, obertes. En Jan entra pel fons ab capses*) Mireu Jan, quin joch de pintes. (*admirada*)

JAN

Veyam, veyam. (*Li cau una capsa*)

CELIA

Què heu fet, ara? (*cullintla*)

JAN

Tú'n tens la culpa, perque'm feyes venir més depressa.

CELIA

Sort que no s'ha trencat. Mireu el del Marquès. (*ab molta admiració*)

JAN

Qu'es maco.

CELIA

Una diadema. Es riquíssima!

JAN

Tot són brillants?

CELIA

Tot, tot.

JAN

Això si que t'agradaría portarho, eh?

CELIA

No tinch casa per tal moble.

JAN

Quí sab! Més fàcil es tú que jo.

CELIA

No, Jan, no.

JAN

Qué sería rès extrany? Ets jove y ets dòna, y ab això ja n'hi ha prou. (*a dintre se senten rialles*) Còm disfruten!

CELIA

Oh, sí.

JAN

D'allà a quí no més hi ha un pas, y tan lluny que'ns trovem!

CELIA

Bé, no us espanteu, que ja deurà ésser llarga la propina.

JAN

Sort d'això. Val a dirho; quasi tota la vida que faig d'avisador y no he trobat cap artista tan generosa com la Flora.

CELIA

Si que ho es.

JAN

Per xò quan ella'm mana no'm faig esperar gens.

CELIA

Y ara, vos, feu esperar a n'en Miquel.

JAN

Tens rahó. (*s'en và pel fons*)

CELIA

Pobre home! (*tot arreglant les capses. En Joan y en Miquel pel fons, portant els últims objectes*) Hola, Miquel!

MIQUEL

Qué hi ha, Celia? Encara no't veus en cor d'estimarme?

JAN

Ja estem aixís?

CELIA

Deixeulo dir, Jan, deixeulo dir.

JAN

Quan tingui els cabells blanchs com jo no t'ho dirà.

MIQUEL

Vaja, bojota, que més d'una vegada t'he pessigat y no m'has dit rès.

CELIA

A mí, embustero? (*en Jan riu*)

MIQUEL

Sí, baixant del *telar*. Sabeu, Jan, aquella escala que passa prop del quarto de les bessones? Donchs allà mateix. (*en Jan riu*)

CELIA (*pels regalos*)

Tot es aquí?

MIQUEL

D'això parlàvem...

CELIA

Apa, apa, ja esteu llestos.

MIQUEL

Si ja ho sé que t'agraden les meves caricies, sinó qu'en Jan no m'ha deixat entrar primer; ja ho hagueres vist.

CELIA

Aneusen.

MIQUEL

Ja pots donarli tota la culpa an aquest vellot.

JAN

Jo vellot?... Anem, anem.

MIQUEL

Serà un altre día, oy, Celia? Apúnteles, per xò, que aquestes me les deus. (*li fa una caricia y se'n và ab en Jan, per la segona, dreta.*)

CELIA

Beneyt! (*pels regalos*) Y quín bé de Déu!

ESCENA IX

CELIA *y* DANIEL

(*Se sent el timbre de la porta del earrer*)

CELIA

Altre vegada! Aquesta nit més m'hauría valgut no mourem de la porta. (*se'n và pel foro. Celia recull el cortinatge del fons. En Daniel entra y d'un cop reulla per tot.*) Quína sorpresa tindrà!

DANIEL

Ho creus aixís?

CELIA

Si, senyor. Avuy mateix n'havem parlat de vostè.

DANIEL

Y què?

CELIA

No m'ha dit rès, però jo he comprès que li agradaría molt vèurel aquí.

DANIEL *(interessantse)*

El Marquès de Guart continúa venint?

CELIA

Si, senyor, si.

DANIEL

Y la Flora, es com avans?

CELIA

Al revés de la senyoreta Regina; no ha cambiat gens el carácter.

DANIEL (*ab forsa interès*)

Y la Regina sí?

CELIA

Ja ho crech. Desde allavores que vostè va deixar de venir, va estar molt malalta, y sempre més ha semblat tota entristida.

DANIEL

Y seguint la vida del teatre no ha cambiat?

CELIA

Tampoch.

DANIEL

Y amichs?

CELIA

N'ha tingut pochs y encara aquets, sempre han trovat el seu quarto tancat y no s'han atrevit.

DANIEL

Gracies, Celia. No pots pensarte el bé que m'han fet les teves paraules. (*Celia porta l'a-*

brich y el sombrero que li haurá prés abans per la primera esquerra, sortint al moment. Fer la segona, dreta, senten rialles. En Daniel fá una admiracio.)

CELIA

Estant sopant. L'avisaré.

DANIEL

No; espera que tots siguin fòra.

CELIA

Potser me renyaría. *(S'en vá per la segona, dreta)*

DANIEL

Celia! *(pausa llarga. Ab joya:)* Respiro! *S'asseu al divá.)*

ESCENA X

DANIEL *y* REGINA

(Al apareixer la figura de la Regina per la segona dreta, en Daniel s'aixeca y tots dos, presos del més gran y espontani entussiasme, s'abrassen llargament.)

REGINA

Daniel!

DANIEL

Regina! *(Ja refets d'aquella primera impresio fondament sentida)*

REGINA

Quín goig trobarme aixís! Quína espurna de cel t'ha fet venir aprop meu, perque sentís en un moment el gosar de tota una vida! Jo he endolcit ab el recort del teu amor les amargors de tot aquest temps; jo he viscut sola per

la gent, massa sola, perque no compreníen que aquella soletat me feya sentir un plaher indefinible, revejantme de pensament ab tú, acariciante y extrenyente com ara entre'ls meus brassos.

DANIEL (*ab dolcesa*)

Regina!

REGINA

Jo escoltava aquest nom com si vingués de allà ahont tú erats.

DANIEL

He sigut lluny.

REGINA

Y jo t'he tingut aprop. (*rialles a dintre, sense que ells se'n donguin compte.*)

DANIEL

Perdónam!

REGINA

Perquè vas deixarme?

DANIEL

No sabía lo que'm feya.

REGINA

Va enlluernarte l'or?

DANIEL

Sí, Regina, sí. Tú recordes el concepte que de tú habíen format els meus pares... Tú recordes les seves eternes amenasses... Tú recordes aquells moments que per tú tenía el cor gelós... Tot ho recordes? Donchs tot plegat, tot va contribuir a que jo'm tornés boig, que em posés incondicionalment a les ordres del papà, que jo fugís de tú com un esperitat y més tard m'avergonyís la por de vèuret.

REGINA

Pobre Daniel!

DANIEL

Jo he sofert, també; jo he lluytat, jo he reconegut la meva feblesa, la indignitat de haverme enderrocat jo mateix la primera obra. Y aquesta idea, aquesta preocupació, més d'una vegada m'ha posat la vida en perill.

REGINA (*ab horror*)

Oh! no! Daniel, això may! perqué jo confiave veure't, jo confiava que vindries, encara que no més fos un instant, per confortarme l'ànima, respirant l aire que tú respires y avuy ho has fet, ho has fet y me'n sento tant joyosa, tant encoratjada, que en tot y no poguer viure sense tú, víuré una eternitat, ab la sola esperansa de poguer gosar aquets moments (*a dintre rialles y gatzara*).

DANIEL

Quin bó fà sentir dos cors, bategant a l'hora!

REGINA (*pels de dintre*)

Rieu, rieu... que avuy també rich jo, però quin riure Daniel meu.

DANIEL

Regina! (*se deixen caure assentats al divàn*)

REGINA

Les sents aquestes rialles, les sents bé; donchs quan jo m'hi trobo, també tinch de riure, però les meves rialles les sentiries confoses hipòcritament entre els meus llavis.

DANIEL

Quan deus haber sofert!

REGINA

Estich tant conformada, que jo mateixa, no m'en dono compte. Al principi si que va costarme. Després d'aquelles lletres que vas enviarme ab aquell «No pensis may més en mi» que vaig regarlo ab llágrimes, fins que no's

llegís, però que'l veya retratat per tot, com un espectre que'm feya seguir mecanicament, cap a la mort inevitable: Allavores si que vaig sofrir. Volía distreure'm, no podia, no sabía com; vaig escriureho a la meva germana y la seva contesta va esser proposarme anar a treballar ab ella al teatre; quina idea vaig dirme; allà trovaràs lo que't fa falta, la distracció que busques, l'olvit... quin sacrilegi! l'olvit... per tú Daniel, per tú qu'ets la meva ànima. Y allà com per tot, no'm va esser possible esborrarte, t'havies arrelat tant fondament, que quantes més coses feya per no pensarhi, més el cor glatía, y s'aparellava ab el cervell ab més intensitat. La Flora y jo, no sé per quin etzar, habém cridat l'atenció dels públichs y per tot arreu habem sigut ovacionades y obsequiades; més jó, interiorment no n'he participat may dels èxits de «Les bessones», puig quan més grans y més extraordinaris han sigut, ab més facilitat els ha desvirtuat del pensament la teva inesborrable figura.

DANIEL

Mentres que jó, no content de la vida que tenía, anyorava les teves delicades caricies y volía trovarte, per fruir la sensació dels teus petons, que dintre el meu ser infiltraven la puresa, la santetat del teu amor y trovantme sol, sentia a la cara la fredor del cor, y may, m'habien fet extremir de goig les besades d'esposa. (*Regina al sentir aquesta ultima paraula, se desprén d'ell, se'l mira com semblantli impossible lo qu'ha dit y al moment no pot menys que plorar amargament sobre les espatlles d'en Daniel. A dintre, aplausos, soroll y se sent el destapar d'ampolles de xampany.*)

REGINA (*després d'una pausa*)

Daniel! Vas casarte!

DANIEL

Vaig equivocarme. Era una santa, però no vam compendre's.

REGINA

Es morta?

DANIEL

Si. Y và deixarme una filla.

REGINA

Pel teu consol.

DANIEL

Potser si.

REGINA

Quin goig, tenir un fill! Quantes vegades l'he somniat y l'he tingut aprop meu yels seus dolsos plors, m'han fet esborronar d'alegria y he gosat ab ell y he jugat ab ell y com si'l tingués entre els meus brassos, m'hi despertat espavordida, ofegantlo, per no veure'l arràn de terra tota la vida, com aquells infelissos d'allà dintre.

DANIEL (*amorós*)

Regina! Regina!

REGINA

Tu m'estimès, m'estimes.

DANIEL (*ab entussiasme*)

Com avants, com sempre y me sentiria orgullós de salvarte, més no goso, t'he fet tant mal, que no'm sento prou digne de tú.

REGINA

L'amor ho dignifica tot. (*petita pausa; ben serena y resolta*) Daniel! Vuy seguirte.

DANIEL

Seguirme?

REGINA

Sí; m'estimes?

DANIEL

Com el sol estima.

REGINA

Donchs sigues generós com ell; no'm deixis, que ara he tornat a veure la seva resplandor dintre'ls teus ulls y'm moriría.

DANIEL (*un xich duptós*)

Y la meva filla?

REGINA

Pobre Daniel! La teva filla l'estimo perque es teva, perque tú l'estimes, perque trovaré a les seves galtones la dolsor dels teus petons, y li faré totes les caricies que la seva mare no ha pogut ferli.

DANIEL (*ab joya*)

Si, Regina?

REGINA

T'ho juro, l'estimaré com una mare.

DANIEL

Regina, ets tota meva!

REGINA

De sempre y per sempre. (*abrassantse ab entussiasme; els crits, aplausos y soroll de dintre, ha continuat durant aquest últim diálech*)

ESCENA XI

Els mateixos y FLORA

(*Per la 2.ª dreta y com tapant ben bé la porta ab el cortinatge, se presenta ardenta de cara y ulls de voluptuositat*).

FLORA (*pels de dintre*)

No, no; aixís os causarà mes sorpresa. (*Va a la tauleta ahont hi ha les capses y treu una diadema preciosa, d'una d'elles, està molt contenta.*

Se n'adona de Regina. Ab ironía). Ah! era'ts aquí? Y ab el teu amich d'altre temps? Já, já, já! (*Rient y tot posantse la diadema*).

REGINA

Flora! (*ofesa pel tò irònich de Flora*).

FLORA (*igual*)

Ja debeu haber posat en escena, el vostre antich romanticisme. Já, já, já! (*rient*).

REGINA

Flora! (*Pujant de tó*).

DANIEL

Regina (*ab despreci per Flora*)

ESCENA ULTIMA

Els mateixos y MARQUÉS, D. CAMILO, ENRIQUETA, JULIA *y* PEPE

MARQUÉS

(*Entrant, descordat d'hermilla, un xich descompost per la beguda, però sense estar borratxo. Al darrera d'ell entra D. Camilo ab el mateix estat que'l Marqués.*)

Encara nó?

FLORA

Es que aquí he trovat un idili (*rient*).

MARQUÉS *y* D. CAMILO

(*Adonantse'n y rient irónicament*)

Já, já, já... (*Seguidament entren Enriqueta, Julia, Pepe y Rocaret*).

DANIEL

Quín fástich! (*ab despreci y fent actitut d'anarse'n ab la Regina*).

MARQUÉS

Un idili...

REGINA (*ab convicció*)

Un idili que'm deslliure per sempre de vosaltres. (*Flora, Camilo, Marqués y els altres se'n riuen irónicament tot anantse'n per la 2.ª dreta*).

DANIEL

Regina! (*amparantla*).

REGINA

Estima'm Daniel, estima'm! (*abrassantse amorosament*)

TELÓ

BIBLIOTECA "DE TOTS COLORS"

	Pessetes
La llàntia del odi, tragedia en quatre actes, per Gabriele d'Annunzio. . .	2
La fortuna boja, comedia en quatre actes, per Joseph Morató.	2
Papà ministre, drama en tres actes, per Gerolamo Rovetta.	2
¡Por! comedia en un acte, per Felix Duquesnel. (agotada)	50
Els mestres contistes. Volum primer. .	1
La campana submergida, rondalla escénica en cinch actes, per Gerhart Hauptmann.	2
Les ales de cera, comedia en dos actes, per Manel Folch y Torres. . . .	1 50
Cor delator, monòlech, per Edgar Poe.	25
L'assumpció de Hannele Mattern, drama d'ensomni en dos actes, per Gerhart Hauptmann.	1 50
Els pobres menestrals, obra en tres actes, per Adrià Gual	2
Els mestres contistes, Volum segón.	1
Els picarols, rondalla de l'Alsacia en tres actes, per Erckmann-Chatrian.	2
Joventut de Príncep, comedia en cinch actes, per Wilehlm Meyer Forster.	2
Gent d ara, comedia en dos actes, per Eduard Coca y Vallmajor	1 50

	Pessetes
Un cop de vent, pas de comedia per Joseph Morató	50
Cavallería Rusticana, Escenes sicilianes, per G. Verga.	75
Rosa Bernd, drama en cinch actes, per Gerhart Hauptmann.	2
L'honor, topo en un acte, per Apeles Mestres.	50
Els mestres contistes. Volum tercer . .	1
La familia Rocamora, drama en quatre jornades, per Pompeu Crehuet. . .	2
Un joch de cartes o Memorialistes ab lletra menuda, sainet en un acte, per Manel Folch y Torres	75
El pobre Enrich, llegenda germànica en cinch actes, per Gerhart Hauptmann.	2
La morta, quadro dramàtich, per Pompeu Crehuet	1
L'enrenou del poble, quadro de costums en un acte, per Felip Palma. . . .	75
El comensar de les coses, comedia en quatre actes, per Joseph Morató. .	2
Llibre del actor, per J. Ferràn Torras.	1
Flames en l'ombra, drama en tres actes, per A. Butti.	2
Les precioses ridícules, comedia en un acte, per Molière.	1
Drama d'humils, un acte, per J. Puig y Ferreter	1

	Pessetes
Nit de neu, drama en un acte, per Robert Bracco.	1
Pèl de Panotxa, obra en un acte, per Jules Renard	
L'Agricultor de Xicago, comedia en dos actes, per Gabriel Timmory .	1 50
Gaziel, poema lírich dramàtich en un acte, per Apeles Mestres. . . .	1
Les angunies del repòs, comedia en tres actes, per Joseph Morató. .	2
Edip Rey, tragedia de Sòfocles. . .	2
El malalt imaginari, comedia en tres actes, de Molière.	2
Flors y Violes, dos actes de comedia, per Pompeu Crehuet.	1 50
Les arrels, drama en tres actes, de Joseph Morató	2
La Cort de Lluís XIV, drama històrich en cinch actes, de Victorià Sardou.	2
La Rondalla del Amor, Trilogía, de l'Apeles Mestres.	1
Reixes enfora, drama en tres actes, den Manel Folch y Torres . . .	2
Les bessones, quadro de comedia, den Florenci Cornet.	75

Preu: Una peseta